Igen, legszívesebben ő is így nevezte volna. – Akkor hát bátor ember vagyok... *az* volnék csakugyan?

– Előttem annak akar látszani.

Hanem ő még erre sem hagyott fel a faggatózással. – De hát lehetséges volna, hogy egy bátor ember nem tudja, mi az, amitől fél... vagy amitől *nem* fél? Mert látja, én éppen *ezt* nem tudom. Nem látom elég tisztán. Nem tudom megnevezni sem. Csak annyit tudok róla, hogy a markában tart.

– Igen, a markában tartja, de... hogy is mondjam... olyan nyilvánvalóan. Olyan meghitt módon. És ennyi bőven elegendő.

– Elegendő még ahhoz is, hogy maga úgy érezze... ami egyszersmind annak jele volna, hogy véget ért a lesben állás, amire szövetkeztünk... hogy úgy érezze, nem félek?

– Tudom, hogy nem fél. De ez még nem jelenti azt – tette hozzá –, hogy véget ért a lesben állás. A magáé semmi esetre sem. Amit látnia kell, még mindenestül hátravan.

– Miért ne láthatná *maga* is? – kérdezte. Aznap folyvást olyan érzése volt, hogy a nő titkol valamit, és ez az érzése most beigazolódni látszott. S mivel most először érzett ilyet, ezzel a perccel mintha merőben új korszak vette volna kezdetét. Az eset már csak azért is jelentősnek látszott, mert a nő nem válaszolt azonnal; mire ő nyomban úgy érezte, hogy tovább kell beszélnie. – Maga tud valamit, amit én nem. – Hangja ekkor, lett légyen bármilyen bátor ember, kissé megremegett. – Maga tudja, mi fog történni. – A nő hallgatása és arca, melyet ráemelt, szinte fölért egy vallomással, s neki ennyi elég volt a bizonyossághoz. – Tudja, és fél elmondani. Olyan rettenetes, hogy attól fél, kitalálom.

Igen, könnyen lehet, hogy így volt, hiszen a nő most olyan szemmel nézett rá, mintha, számára is váratlanul, a barátja átlépte volna azt a misztikus határvonalat, melyet titkon maga köré vont. És mégis, dacára mindennek, nem látszott rajta az ijedség; de az igazi csattanó az volt, hogy neki, a barátjának, végképp nem volt oka a félelemre. – Sose találja ki.

(Folytatása következik.)

Kőrizs Imre

WESTEND STORY

„Mennyibe kerül ez az ing? Maga látja?”
„Tizenháromezer forint.”
„Nem is drága” – mondja erre valamiért az ismeretlen,
nem tudom, mennyire őszintén.
Az előbb, egy másik boltban,
amikor a felesége valami statisztika kedvéért
bediktálta az irányítószámukat,
hozzátette, hogy a Kárpát utcában laknak,
sőt azt is közölte – bár nem tudtam megállapítani,
hogy némi büszkeséggel, mentegetőzve vagy még tanácstalanul –,
hogy épp most költöztek oda.

Mintha ez érdekelné Marksot vagy Spencert.
A lényeg, hogy nem multimilliomosok.
„Kár, hogy nem dupla mandzsettás”
– válaszolom kelletlenül.
(Mintha akkor bezzeg rögtön lecsapnék rá!)

Később eredménytelen nadrágpróba:
a negyvenes bő, a harmincnyolcas szűk.
Farmerszempontból tehát nem létezem,
mert a harminckilenc csak elméletileg van,
mint a képzetes számok,
„az isteni szellem e gyönyörű és csodálatos hordozói” (Leibniz).
Közben a másik fülkéből hallom,
hogy az inges pasas komoly zeneértő lehet,
talán még a hangja is ismerős:
„Halló! Szervusz, drága barátom!
Most nem tudom fogni a Mezzót,
de otthonról majd megírom, hogy ki játszik.”

Kifelé a fülkéből látom, hogy parókája van.
Különben minden frizura paróka.
A homlok két oldalán korán felritkuló hajú trendi fiatalok
fejtetőn feltarajló, halántéknál titusosan előrefésült hajai
és az idős dámák ősz fürtök fölé gereblyézett,
más színű, gyér kócpomponjai is.
De a borotvált koponya is frizura,
következésképp paróka.
És a lenőtt haj is az.
Csak a természetes kopaszodás az őszinte beszéd.

A felvágós gatyabolt bangladesi termékei közül távozva
a függőfolyosón elmegy mellettem egy szép nő,
aki Liptai Claudia smink nélkül.

Nemrég hallottam a rádióban,
ahogy egy színházimádó nő Gálvölgyi Jánossal beszélt,
ezért beugrik, mi az adekvát megszólítás:
„Művésznő! Maga nem is egy, hanem két szép nő:
anélkül, vagy sminkkel.
Elvihetem a csomagjait két kávéig?
Nem lehetnek elég könnyűek!”

A pláza folyosóján álló kávézói asztalhoz aztán odaköszön
egy rendszerszervező barátom nyájas basszbaritonja:
– „Imikém, ne csak a szád járjon, hanem a kezed is!” –
de nem hagyom magam megzavarni.

„Művésznő, az előbb láttam kint, a Nyugati előtt feküdni
egy hajléktalant,
épp egy gyönyörű rendőrnő igazoltatta.
Ha az éhes időből semmi mást,
csak ezt a két harapásnyi pillanatot nézzük,
nem is tudom, melyikünk a szerencsésebb.

Döntse el, művésznő!”

AZ ÉLET OLYAN, MINT

című sorozatból

az ellenséggel való közvetlen érintkezés
elkerülésének céljából vezetett hadjárat,
amelynek során az állományból, szép csendben,
a zsákmányolt bóvlit hátrahagyva, először az újoncok,
aztán a leghívebb veteránok is dezertálnak

*

a tartósítószernek használt
(egyáltalán: minek bele tartósítószer?)
kálium-szorbát bomlástermékétől
egyenletesen muskátliillatúvá vált
– illetve így szebb, de jobbnak nem jobb: –
gerániumos
vagy a klór-anizoloktól dugós bor,
egy muszáj-herkules
rosszul szelelő szivarja,
hűs leves,
fáradt knédli,
túlkészült marha

*

egy lekésett vonat után,
de még egy időben való odaérést biztosító másik
indulása előtt megnyílt óra,
amelynek ígéretes kezdetén
a csokoládés croissant-t
bódéból árusító nőtől megkérdezhető,
hogy belül is csokoládés-e,
mármint a croissant,
mármint nem a bódéban